

Az ügyvéd válaszol

Számos olyan levelet, telefonhívást kapunk olvasóinktól, melyben nemcsak egyszerűen megosztani szeretnék velünk ügyes-bajos gondjaikat, hanem segítséget, többnyire jogi tanácsot kérnek tőlünk. Éppen ezért a Kapcsolatok oldalunkon elindítjuk Az ügyvéd válaszol című rovatunkat, melyben dr. Juhász György heti rendszerességgel reagál olvasóink kérdéseire, felvetéseire, próbál jogi megoldást kínálni problémás élethelyzeteikre.

Leveleiket a szokásos módon postán vagy e-mailen (kapcsolatok@delmagyar.hu) küldjék el szerkesztőségünkbe. Kérjük, a börtökre vagy elektronikus levélre írják rá: Az ügyvéd válaszol.

Bocsánatkérés helyett további rágalmak?

Tegnap olvastam a fideszes jelölt nyilatkozatát az Északi városrészben terjesztett névtelen, rágalmas „naranccsárga” szórólappal kapcsolatosan, és ismét megdöbbentem.

Megdöbbentem azon, hogy jelölttársam nem ítélte el a negatív kampányt, hanem egyetért azon szórólappal tartalmával, amely „gyilkosságokkal” riogatja a választókat.

A következő meglepetés akkor ért, amikor továbbolvasva a cikket, jelölttársam személyeskedésektől sem mentes mondatait találtam.

Eddig azt gondoltam, minden jelölt a körzetben lakó családok, gyerekek boldogulásához és öröméhez szeretne hozzájárulni, akár csak azzal is – ahogyan tettem azt én –, hogy szervez egy nagyon sikeres hovárepítést, ahol közel 100 család töltött el egy boldog délelőttöt.

Jelölttársam kíváncsiságának kielégítésére közlöm, hogy a hősállítást a Környezetgazdálkodási Kht.-tól rendelte meg az MSZP, melynek ellenértékéért 15 ezer forintot fizet. Ez a lehetőség minden képviselőnek a rendelkezésére áll, így csak buzditani tudom a képviselő hölgyeket, urakat, hogy éljenek vele.

En továbbra is arra kérek minden jelöltet, hogy tisztességes eszközökkel kampányoljon! Lehet, hogy kérésem naiv, de próbáljunk meg a városrész jövőjével, az itt élő emberek mindennapi életét megkönnyítő, a problémákat megoldó javaslatokkal foglalkozni. Jömagam ezt fogom tenni. Ha ebben nem lesz partnerem a Fidesz jelöltje, akkor a március 6-i szavazás tétje leegyszerűsödik. Szeged és az Északi városrész fejlődése, vagy a program nélküli, névtelen rágalmaszók?

SOLYMOS LÁSZLÓ
KÉPVISELŐJELÖLT,
MSZP-SZDSZ-CENTRUM-MSZDP

Egy-két gondolat a Kállay ligetről

Fotó: Gyenes Kálmán

Szegednek szüksége van fásított területekre

A közelmúlt sajtóhírei gyakran hoztak tudósításokat, fotókat a Kállay ligetben történő eseményekről.

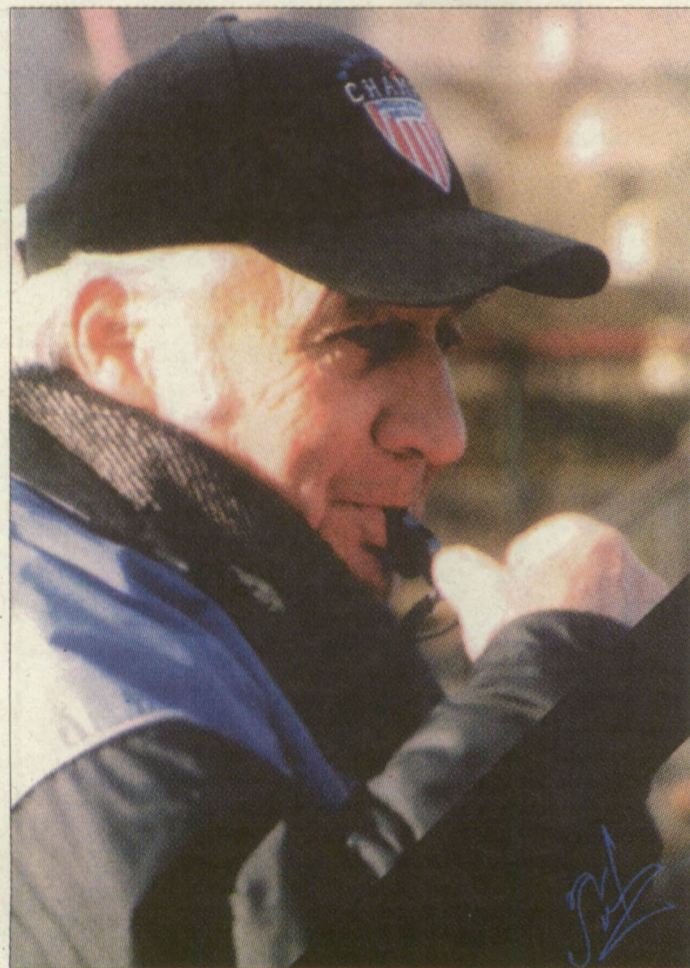
Hosszú-hosszú évtizedek alatt csak néha vetődött a figyelem erre az új szegedi területre, pedig Kállay Albert, az egykori szegedi főispán, aki főrendi ház tagja volt, nem így képzelte el ennek a térségnek a szerepét. Az 1800-as évek végére erre a területre általa telepített erdő annak a jövőbe mutató felismerésnek következtében létesült, hogy az egyébként poros levegőjű városnak szüksége van olyan fásított területekre, melyek hozzájárulnak a városi klíma elviselhetőségéhez. A növekedő – gyarapodó szép erdő területén a városban ugyancsak növekedő számú ipari munkásság a hagyományos május elseji megemlékezést és majálisát itt tartotta meg 1944-ig. A hatalmasra növekedett fákat 1945 után a városi kertet idetelepítése miatt jelentős mennyiségben kivágták, így az eredeti erdő már csak kis ligetté soványodott.

De a kertészet mellett a volt erdőterület egy részéből szakították ki a marostói kiskertek egy jelentős részét is, ahova előbb hétvégi házak, majd értékes lakóházak épültek. Rövid időn belül jelentkeztek a közművek, a szilárd burkolatú utak, a közvilágítás, stb. iránti igények, melyek lassú ütemben ugyan, de megvalósultak. A liget pedig szép csendben elgazosodott, elvadult. Megunt, kicsapott macskák, kutyák tanyájává silányult, de akasztott ember tetemét is megtalálták a fák között a környék lakói. A 2004. év májusi kötelező ebek veszettség elleni védőoltás helyszínéül történt kijelölés többeknek lehetőséget adott a liget tényleges helyzetének megítéléséhez. Az egykori városi kertészet területét értékesíteni szándékozó önkormányzat, de a marostói városrész fokozott beépítettsége is tulajdonképp ugyanazt az igényt kívánja érvényesíteni, mint az egykori kiskert és hétvégi ház tulajdonosok óhajtottak maguknak. A közművek és a szilárd burkolatú utak helyigénye

ismét a liget faállományának csökkentését jelentheti. A magukat természetvédőnek nevezők a tervezett nyomvonalba eső fák kivétele miatt berzenkedtek, pedig nem ez a probléma. Az igazi probléma – véleményem szerint – az, hogy a Kállay Albert egykori főispán által felismert szükség, helyileg nem nyert adaptációt a marostói területen, a város mindenkor vezetői részéről. A hiánypótlás tehát nem néhány fa erejéig, hanem a városi levélárban fellelhető egykori helyszínrajzok és térképek szerint, pontosságot megközelítő nagyságú erdőterület visszatelepítésével – néhány kilométerre DK-re – kell, hogy megvalósuljon. Ha ez megvalósul, nem történik más, csak annyi, amit az 1800-as évek végén Kállay Albert már megvalósított Szeged város javára. Az utódok ezt fokozatosan elfogyasztották, de újra tudták építeni. S végül: a napfény mellett a jó levegőre is szükségünk van, még mindig. Ugye, embertársaim?

ID. TÁRJÁNYI GYÖRGY, SZEGED

Török Sándorra emlékezünk

Török Sándor. Az emlékező fotót dr. Bali Mihály szegedi sporttörténészről kaptuk

Leírni is nehéz és hihetetlen, meghalt Török Sanyi. Néhány hete örökre elment és el sem búcsúzhattunk tőle, január 24-én kísértük végső nyughelyére.

Nem szokott hosszasan búcsúzni, hiszen rövidesen valamelyikünkkel úgyis találkozott újra a strandon. De most jó lett volna utolsó találkozásunkkor többet mondani. Megköszönni az ötven évet, amit a legöregebb pólósaival töltött. Vagy újra – sokadszor – elmondani közös múltunk legmulatságosabb történeteit. Vagy feleleveníteni és emlé-

kezetből lejátszani egy fontos meccs utolsó perceit. Ez nem sikerült, mert az utolsó nagy mérkőzés végső perceit már nem velünk játszotta le. A felelevenítést már nem tehetjük együtt. Sanyi nincs többé.

Fiatalságunk minden emléke összekapcsolódott vele. Ő kezdő testnevelő tanárként komoly célokat tűzött ki magának és szerencsénkre mi voltunk azok a kisdíjakok, akikkel a megvalósítást elkezdte. A társaságból úszó-, majd pólócsapatot alakított. Hamar megis-

mertette velünk az összetartozás örömét. Igaz, hogy a körülmények mostohák voltak, de a jókedvű, kemény edzések meghozták a jó eredményeket is. Együtt örültünk. A gyengébb szereplések után mindig kitálalt valamit, ami segített bennünket abban, hogy újra talpra álljunk. A vízipóló sokszor alázatot és lemondást is kíván. Segített bennünket, hogy könnyebb legyen. Ismert minket és bölcs nevelésével elérte, hogy felhőtlen legyen a csapategység. Akkor még nem, de ma már tudjuk, hogy észrevétlenül emberi értékeket kaptunk tőle. Utánunk újabb és újabb fiúk jöttek, és Sanyi mindig ott állt a parton. Újabb nagy sikerek és kudarcok között is együtt volt a nagy pólós család.

Sanyi fáradhatatlan volt, úgy szerette, ha a kapuhálót is ő erősítette föl és az általa szervezett rendszeres ünnepi összejöveteleken a szalvétát is ő tette a tányérunk mellé. Nem volt könnyű segíteni neki, hiszen ezt ő vállalta értünk, nem ronthattuk el az örömet. Azt akarta, hogy együtt maradjon a különböző korosztályú pólós közösség itt, szülővárosában, Vásárhelyen.

Olyan sok minden lenne, amit el kellene mondani, de nagyon nehéz múlt időben beszélni róla. Hogy mégis könnyebb legyen az emlékezés, hagyott nekünk sok kötet rendezett fényképalbumot, de nemcsak ezt, hanem életével egy olyan példát, ami bizonyítéka annak, hogy a nagy és fontos dolgok a kis közösségekben érvényesülnek igazán.

Lefújták a meccset, nincs tovább. A síp, Török Sanyi sípja nem szólal meg többet. Egy igaz ember ment el tőlünk, aki kiváló tanár, sportember, szervező és jó barát volt. Fájdó szívvel búcsúzunk és soha nem felejtünk el, Sanyi.

Hódmezővásárhely legöregebb pólósaival nevében:

DR. VAJDOVICH KÁROLY

Emberek, hólapátolás és a fűtött szoba

Leesett a hó. Fehérbe öltözött a természet.

Az emberek sietősen haladnak az utcákon, egyikük csoszogva, másikuk csúszkálva. Annak ellenére, hogy vigyázva járnak időnként el-elhuppannak, aztán sietve haladnak tovább.

Legtöbbjüket várja a meleg otthon. Minden évszakra megvan a maga szépsége, így a télnek is. Az ember az ablakon át gyönyörködve nézi a szállingózó hópihéket a tűzhely meleg mellől.

Figyeli, hogy mikor lesz annyi hó, hogy takarítani kelljen. A hóillatú friss levegő a hótakarítás közben jó érzés felfrissülni, utána visszahúzódnia a megre fűtött szobába.

Hirdetik, hogy alkalmi munkásokat vesznek fel hólapátolásra. Sokan élnek is ezzel a lehetőséggel. Hallottam már olyan véleményeket, hogy nyugodtan vállalkozhatunk a hótakarításra a hajléktalanok, hiszen olyan jól megfizetik.

Lehet, hogy akik ilyen megjegyzéssel élnek, nem gondolnak arra, hogy a ruha és a cipő átázik, aztán ki tudja, hol találunk legközelebb melegedőhelyet, ahol megszárítkozhatnának.

A meleg szobából könnyű tippet adni. Sőt innen kilépve felüdülés a hóillatú friss levegőn havat lapátolni, mert mi tudjuk, hogy visszatérhetünk fűtött otthonunkba.

Más dolog eltakarítani a havat házunk előtt és megint más óraszámra a hidegben, átázott ruhában, fizikailag legyengült állapotban végezni ugyanezt.

TÓTH ANTAL,
HÓDMEZŐVÁSÁRHELY

Hol van Vásárhely határa?

Ha valaki végiglapozza a Hódmezővásárhely szobrai című kiadványt, érdekes, sőt bosszantó dolgokat tapasztal. Legalább is az, aki azzal a gondolatlansággal kezébe a könyvet, hogy a város területén található minden ilyen alkotást meglel benne. És mit talál? Sok mindent, de nem mindent. Úgy tűnik, Vásárhely csak a város. A körtöltésen kívüli rész még valami fehér folt, fölfedezésre váró terület.

Mert ha nem így lenne, akkor a Sósalmi Olvasókörnél (hajdani sósalmi iskolánál), a 47-es főút mellett lévő, egykori belsőszórháti első világháborús emlékmű szobra is helyet kapott volna a könyvben. Mi is látható ott? Egy márványtábla, 65 egykori belsőszórháti földművelő nevével, akik az első világháborúban áldoztak életüket. Ezt őrzí kőbe vésvé egy honvéd, a természetesnél nagyobb méretben. A kezében lévő földre eresztett zászló nagyon jól szimbolizálja az elvesztett háborút, valamint az utána következő, sokak szerinti kilátástalanságot. De az arcvonása még őrzí azt a kötelességtudást, elszántságot, ami valamikor a magyar honvéderényt jelentette, azt szimbolizálta.

És akkor, 1925-ben, amikor ezt az emlékművet avatták, a nagy trianoni csüggedésben ez a megszűnő, elszánt tekintet talán még biztatást is jelentett arra, hogy hosszán előre nézve élni kell a nemzeti tragédia után is. Közben persze kegyelettel emlékezni a hősiökre, azon a helyen elsősorban az ott fölsoroltakra.

Ez ügyben van olyan megjegyzés, hogy a jelzett alkotást azért nem lehet a szobrok közé sorolni, mert nem portré, nem egy bizonyos személyt jelenít meg, hanem csak jelkép. Ez így van, de jeleztem, mennyi minden súlyos mondanivalója van. A leeresztett zászló, az elszánt biztató tekintet.

A Szántó Kovács-szobor körüli vitában állítják, az sem ömagát jeleníti meg (ami igaz is), csak a

szellemiségét. Ilyenformán akkor az sem szobor? A lovas huszár sem Kis Istvánt, sem Nagy Jánost mintázza. Akkor az sem szobor? De számtalan ilyen példa van. A Hősök terén a második világháborús emlékmű, a Korsós lány, a Libás lány stb.

Nem tudjuk. Sósalmi már valójában nem Vásárhelyen van? Vagy még az a szellem hatott mindig, hogy a magyar háborús áldozatokról nem szabad beszélni? Netán azért, mert nem híres, hívatásos szobrász készítette? Le kellene már vetközni azt a nézetet, hogy egy művészeti alkotást nem az szerint ítélnék meg, mit fejez ki, az egyszerű ember megérti-e annak mondanóját, hanem aszerint bírálják, alkotójának milyen papírja van? Bár az az alkotás már nem annyira a szórhátiaké, hanem a városé, a társadalomé, hisz kevesen vagyunk már, akik még érzelmileg kötődünk hozzá. De a vásárhelyi Csúcsi Olvasókör és a Sósalmi Olvasókör szervezésében Asztalos György szobrász-restaurátor önzetlen segítségével újra látható rajta a magyar Szent Korona, államiségünk jelképe, amit az 1950-es évek tébolyult, nemzetellenes politikája leverte róla. A vidékpusztító politika, amely a többi határral együtt Belsőszórhátot is lakatlan sivataggá tette, csak ezt az emlékművet hagyta ott, kitéve a teljes pusztulásnak. Egyéni akcióval kiementtük és most a Sósalmi Olvasókör által, mellette fölállított kopjafákkal együtt környékét is szépen rendben tartják.

A könyvből való kihagyással nem csak a hősök emlékét alázták meg, de a mi igyekezetünket is semmibe vették. Némi vigaszt nyújt és nagy köszönet is Makó Imrének, amiért az „Életünket és vérünket” című, első világháborús kiadványban megjelenítette úgy a mai állapotában, mint az 1925-beli avatási fényképét.

SZENTI ANDRÁS,
HÓDMEZŐVÁSÁRHELY